

Arrest

nr. 36 562 van 23 december 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 december 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid d.d. 17 december 2009 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 december 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 december 2009 om 10 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

De verzoekende partij die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, biedt zich op 7 september 2009 aan bij de ambtenaar van burgerlijke stand te Baarle-Hertog om informatie in te winnen betreffende een vervolgen huwelijk met een Nederlands onderdaan. Zij legt een paspoort voor zonder visum.

Volgens de verwerende partij legde verzoekster een Kameroens paspoort voor, doch geen visum. Zij verklaarde dat zij wel degelijk een geldig paspoort en visum had, doch dat haar paspoort werd gestolen. Omdat haar toeristenvisum verlopen was, deed zij hiervan geen aangifte bij de politie. Zij verklaarde vervolgens in Kameroen een nieuw paspoort te hebben aangevraagd en ontvangen te hebben met dezelfde geldigheidsduur. Nadien zou zij te Kameroen een verlenging van dit paspoort hebben aangevraagd waardoor ze nu in het bezit is van een paspoort, geldig van 24 april 2009 tot 24 april 2014.

Op 11 september 2009 vroeg de verwerende partij aan de Belgische ambassade te Kameroen of verzoekster aldaar gekend is, wat de afleveringsmodaliteiten zijn voor een paspoort in Kameroen en of ze zouden willen nagaan bij de Franse ambassade te Kameroen of verzoekster aldaar gekend is en of ze een visum kort verblijf aan verzoeker hadden afgeleverd.

Op 15 september 2009 liet de Belgische ambassade te Kameroen weten dat verzoekster niet gekend was en nooit enig visum had aangevraagd bij de Belgische noch bij de Franse ambassade. Tevens bleek het de Belgische ambassade onwaarschijnlijk dat verzoekster een nieuw paspoort met dezelfde geldigheidsdatum als haar oude paspoort zou hebben gekregen.

Op 21 september 2009 werd de verwerende partij door de federale politie op de hoogte gebracht van het feit dat het paspoort van verzoekster vals is.

Op 22 september 2009 werd door de politie van Turnhout een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf.

Op 22 september 2009 werd de verzoekende partij opgesloten in het gesloten centrum te Brugge en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en op artikel 7, eerste lid, 3 omwille van "geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden" wegens gebruik van een ongeldig document met name een paspoort met nummer "63307" afgeleverd op 27 februari 2002 en geldig tot 24 april 2014. Ter gelegenheid van haar verhoor door de politie verklaart de verzoekende partij dat zij niet wist dat haar paspoort nr. 63307 vals was. Zij beweert dat zij op 15 juli 2007 uit Kameroen vertrok naar Frankrijk om door te reizen naar België. Haar paspoort dat zij had met visum is ze verloren en in januari 2009 werd haar een nieuw paspoort toe gezonden.

Ter gelegenheid van haar interview op 8 oktober 2009 door een administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken wijzigt de verzoekende partij haar verklaringen en stelt zij dat haar aankomstdatum zich situeerde in juli 2006.

Op 23 september 2009 wordt de verzoekende partij medisch onderzocht en wordt een attest opgemaakt waaruit blijkt dat de aangestelde arts haar geschikt bevond om te reizen. Uit een gesprek met de sociale assistent blijkt dat de verzoekende partij verklaart ongeveer 12,5 jaren ononderbroken in België te verblijven maar dat ze nooit enige procedure heeft opgestart om haar situatie te regulariseren. Op dat ogenblik verklaart ze zich bereid om terug te keren naar Kameroen.

Op 30 september 2009 werd door de verwerende partij contact opgenomen met de ambassade van Kameroen omtrent het afleveren van Kameroense paspoorten.

Op 07 oktober 2009 werd een brief gericht aan de ambassade van Kameroen met de vraag om voor verzoekster een laissez-passer af te leveren.

Diezelfde dag liet de Belgische ambassade te Kameroen weten dat door de Franse, noch door de Nederlandse ambassade ooit een visum werd afgeleverd aan verzoekster.

Dat verzoekster niet voorkomt in de systemen van de Nederlandse visumdienst werd nogmaals bevestigd op 30 oktober 2009 door de verbintenisambtenaar voor de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken bij de Nederlandse Immigratie-en Naturalisatiedienst.

Op 12 oktober 2009 vond een interview plaats op de ambassade van Kameroen. Verzoekster bevestigde haar Kameroense identiteiten en nationaliteit. De secretaris van de ambassade van Kameroen verklaarde het nodige te zullen doen teneinde een paspoort aan te vragen voor verzoekster opdat zij haar huwelijksdossier bij de gemeente in orde zou kunnen brengen.

De verzoekende partij wordt in vrijheid gesteld omdat geen laissez-passer wordt afgeleverd.

Uit het telefoon gesprek van 09 december 2009 met de heer Vandenbroeck, politie Baarle-Hertog, zou blijken dat verzoekster inmiddels in het bezit werd gesteld van een paspoort. Verzoekster zou ook in Nederland een huwelijks poging ondernomen hebben onder een andere identiteit.

Uit verder onderzoek op 10 en 15 december 2009, blijkt dat verzoekster te Nederland bekend is en er een asielaanvraag indiende onder een andere naam, C. O. A.. De verbintenisambtenaar bij de Nederlandse Immigratie-en Naturalisatiedienst bevestigde dat verzoekster in 2002 een asielaanvraag indiende en na de afwijzing van de asielaanvraag een verblijf aanvraag op medische gronden, dewelke werd geweigerd in maart 2009. Verzoekster is ook Schengen geseind.

De verzoekende partij wordt op 17 december 2009 aangetroffen te Baarle-Hertog in illegaal verblijf, in het bezit van een paspoort zonder geldig visum.

Op 17 december 2009 wordt aan de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

• de genaamde M., K. Y.-E., geboren te Buea-fako op 30.11.1971, van Kameroenese nationaliteit, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken , Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland.

REDEN VAN DE BESLISSING : (2)

0 artikel 7, eerste lid, 1 ° verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in haar paspoort.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal en Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

Betrokkene werd vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Turnhout (TU.55.L1.023767/2009). Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum in haar paspoort. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene werd eerder dit jaar opgesloten in een gesloten centrum wegens illegaal verblijf maar werd vrijgesteld omdat er geen laissez passer werd verkregen.

Betrokkene beweert te willen huwen maar er werd nog geen huwelijksaangifte en/of verklaring ingediend bij de gemeente.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te bekomen van zodra er een huwelijksdatum is vastgelegd.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene kreeg reeds twee maal een bevel om het grondgebied te verlaten. Op datum van 15/09/2009 en op datum van 16/10/2009. Vandaag werd zij opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen. Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Yaoundé .”

De verwerende partij laat weten bij faxbericht van 21 december 2009 aan de Raad dat geen repatriëring werd voorzien.

Ter terechtzitting verklaart de raadsman van de verzoekende partij dat de voorstelling van feiten zoals weergegeven in de nota van de verwerende partij juist zijn. Hij voegt eraan toe dat de verzoekende partij sinds 2003 lijdt aan het HIV virus en verbleef in Nederland. In 2008 kwam de verzoekende partij vanuit Nederland naar België waar zij een relatie aanknoopte met een Nederlands onderdaan die in België woont.

De raadsman van de verwerende partij verklaart dat enkel dient rekening gehouden te worden met het uitgereikte bevel van 22 september 2009 omdat de bevelen voordien gegeven werden ingetrokken.

2. Onderzoek van het beroep

De verwerende partij werpt de exceptie op van het gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de bestreden beslissing een herhaald bevel is. De verzoekende partij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 22 september 2009 gesteund op artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Tegen dit bevel werd geen rechtsmiddel aangewend zodat het bevel van 22 september 2009 definitief is en zij na een eventuele schorsing van de bestreden beslissing opnieuw het bevel van 22 september 2009 kan uitvoeren.

De verzoekende partij stelt wel over een belang te beschikken omdat uit een medisch attest van 9 oktober 2009, aan de verwerende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat haar verwijdering naar Kameroen niet mogelijk is door de degeneratie van haar medische toestand en omdat er een manifeste schending van artikel 8 en artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zou zijn.

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig visum in haar paspoort.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel aan de verzoekende partij uitgereikt op 22 september 2009 en waarvan de verzoekende partij ter terechtzitting erkent dit bevel ter kennis te hebben gekregen eveneens meldt: *“Reden(en) van de beslissing: artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkenen is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*. Daarnaast maakt dit bevel melding van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet. Blijkens het administratief dossier werd er geen beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten van 22 september 2009. Dit bevel heeft derhalve een definitief karakter en kan door de verwerende partij wegens het gebrek aan het verwerven van een verblijfsgrond door verzoekster nog steeds uitgevoerd worden.

De bestreden beslissing, die in identieke bewoordingen eveneens verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, maakt derhalve een herhaald bevel uit zodat verzoekster niet getuigt van het rechtens vereiste actueel belang om dit bevel te bestrijden, vermits een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van dit bevel de rechtstoestand van verzoekster niet wijzigt, aangezien reeds op 22 september 2009 vastgesteld werd dat verzoekster onwettig op het grondgebied van het Rijk verblijft en verzoekster blijkens het administratief dossier geen procedure heeft opgestart die haar verblijfstoestand zou kunnen beïnvloeden, zodat de ingestelde vordering onontvankelijk is (cfr. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774). Het aanvoeren van een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8

van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) doet aan het voorgaande geen afbreuk omdat de feitelijkheden waarop de verzoekende partij zich steunt om de schending van deze bepalingen aan te voeren, te weten de onmogelijkheid haar te verwijderen wegens haar medische problematiek en het bestaan van een gezinsleven met een Nederlands onderdaan haar gekend waren op het ogenblik van het nemen van het bevel op 22 september 2009, minstens binnen de periode dat de verzoekende partij over een beroepsmogelijkheid beschikte en ondanks haar lang illegaal verblijf naliert enige poging te ondernemen om een einde te stellen aan haar illegaal verblijf. De verklaring van de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting dat hij zinnens is heden een aanvraag gesteund op artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in te dienen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Ter zake benadrukt de Raad dat de verzoekende partij sedert 2008 haar partner kende en volgens haar verklaringen ter terechtzitting sedert 2003 lijdt aan het HIV virus.

De exceptie is gegrond.

Ten overvloede, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij het rechtens vereiste actueel belang niet aantooit, voorziet artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet dat slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten indien wordt aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het nadeel dat zij aanvoert dient bovendien een rechtstreeks causaal verband te hebben met de bestreden bestuurshandeling (RvS 17 december 1993, nr. 45.337).

Er dient eerst en vooral te worden benadrukt dat het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde is, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797). Artikel 32 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg kan hebben. Het volstaat derhalve niet om slechts te verwijzen naar de aangevoerde middelen.

Verzoekster omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

“Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoekster;

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld; (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)

Verzoekster voert aan dat zij het voorwerp uitmaakt van een nakende uitwijzing naar Kameroen;

De dokter oordeelde dat een verwijdering niet mogelijk; (stuk 3)

Deze onmogelijkheid steunt op de medische toestand van verzoekster, en de niet-beschikbaarheid van de medische zorgstrekking in het land van herkomst, zodat een verwijdering van verzoekster haar blootstelt aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM;

Een schending van artikel 3 EVRM is bijgevolg nakend;

Verzoekster merkt dit aan als zijnde een onherstelbaar nadeel;

Verder blijkt ook dat het verder zetten van het gezinsleven op ernstige wijze wordt belemmerd door de verwijdering;

Hoewel voormelde verwijderingsmaatregel op ernstige wijze een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoekster, die over een tijdsruimte van 18 maanden door haar Nederlandse man financieel en

psychologisch wordt ondersteund, blijkt nergens een belangenafweging te zijn bewerkstelligd, laat staan een evenwichtige belangenafweging;

Verzoekster merkt op dat haar toekomstige man haar enige wil is om tegen haar ziekte te vechten;

Ze vindt de psychologische en fysieke bijstand dan ook van primordiaal belang;

Ze stelt tevens dat ze geen familie heeft in haar herkomstland en dat ze dan ook niet verder zal vechten tegen de ziekte, aangezien haar bestaansredenen, zijnde haar toekomstige echtgenoot, niet meer bij haar zal zijn;

Verzoekster merkt op de onwettelijke inmenging in het gezinsleven aan als zijnde een onherstelbaar nadeel;"

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij een medisch attest heeft waaruit blijkt dat haar verwijdering naar Kameroen niet mogelijk is en zij dit attest kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij ter gelegenheid van een verzoekschrift tot invrijheidstelling voor het nemen van de bestreden beslissing, dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet kenbaar heeft gemaakt enige regularisatie van haar illegale toestand te betrachten. Het medisch attest van 9 oktober 2009 meldt dat de continuïteit van haar behandeling belangrijk is en dat haar terugkeer naar Kameroen te weinig garanties geeft voor een "vitaal" risico (lezing van de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting). Evenwel is de bestreden beslissing een gevolg van het eigen toedoen van de verzoekende partij: verzoekster maakt geen melding van haar medische problematiek (die blijkens de stukken die zij toevoegt bestond voor haar aankomst in België) tijdens het medisch onderzoek door de aangestelde arts op 23 september 2009 ter gelegenheid van haar eerdere opsluiting; zij dient geen aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in, wel integendeel nestelt zich verder in illegaal verblijf; uit de stukken aan het verzoekschrift toegevoegd blijkt dat zij een HIV behandeling heeft gehad in Nederland gedurende enkele maanden; haar huisarts verklaart op 10 december 2009 dat zij sinds 10 maanden geen behandeling meer had. Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat zij het HIV virus al sinds 2003 had en in Nederland verbleef. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij blijkens haar eigen verklaringen zich bewust was van haar medische toestand en haar land hiervoor verliet en zij eind september 2009 verklaarde bereid te zijn naar Kameroen terug te gaan. Bovendien liet zij na beroep aan te tekenen tegen het in het verleden uitgereikte bevel. Ten overvloede merkt de Raad op dat het medisch attest van 9 oktober 2009 het reizen na een periode van drie maanden, zijnde na 9 januari 2010 niet uitsluit en evenmin meldt dat een behandeling van de medische problemen in Kameroen onmogelijk is terwijl anderzijds de verwerende partij nog geen concrete repatriëringsdatum heeft voorzien. Zo de verzoekende partij thans voorhoudt dat een verwijdering onmogelijk is geworden heeft zij dit te wijten aan haar eigen gedraging en stelt zich de vraag in welke mate het voorgehouden nadeel niet te herstellen is. De Raad benadrukt dat het nadeel dat de verzoekende partij inroept niet in hoofdzaak of alleszins in belangrijke mate aan haar toedoen mag te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin ze zegt terecht gekomen te zijn door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114 306). Voorts toont de verzoekende partij gelet op haar houding in het verleden evenmin aan dat de medische zorgverstrekking onmogelijk is in haar land van herkomst.

Vorst merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn wettigheidcontrole geen rekening kan houden met stukken die aan de verwerende partij niet werden kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate dat zij voorhoudt dat haar gezinsleven wordt belemmerd en "Hoewel voormelde verwijderingsmaatregel op ernstige wijze een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoekster, die over een tijdsruimte van 18 maanden door haar Nederlandse man financieel en psychologisch wordt ondersteund, blijkt nergens een belangenafweging te zijn bewerkstelligd, laat staan een evenwichtige belangenafweging;

Verzoekster merkt op dat haar toekomstige man haar enige wil is om tegen haar ziekte te vechten;

Ze vindt de psychologische en fysieke bijstand dan ook van primordiaal belang;

Ze stelt tevens dat ze geen familie heeft in haar herkomstland en dat ze dan ook niet verder zal vechten tegen de ziekte, aangezien haar bestaansredenen, zijnde haar toekomstige echtgenoot, niet meer bij haar zal zijn;

Verzoekster merkt op de onwettelijke inmenging in het gezinsleven aan als zijnde een onherstelbaar nadeel" stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nagelaten heeft een aanvraag in te dienen om haar

verblijf te regulariseren en niet op duidelijke wijze de verwerende partij te kennen heeft gegeven dit te willen doen en overigens de bestreden beslissing prima facie er niet toe strekt haar gezinsleven te belemmeren of te ontnemen. Opnieuw is het voorgehouden nadeel zo dit al aangetoond zou zijn te wijten aan haar eigen gedraging. Voorts blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Prima facie blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat zij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en een belangenafweging maakte omdat de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij te kennen geeft te willen huwen maar geen stappen onderneemt om een aangifte te doen en het recht op huwen geen automatisch recht op verblijf geeft en benadrukt wordt dat de verzoekende partij manifest weigert een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581) en de verzoekende partij betwist geenszins op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing over geen geldig paspoort met geldig visum te beschikken. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de bevoegde minister kon prima facie dan ook toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet nu de verzoekende partij manifest naliet enige poging te ondernemen om een legaal verblijf te verkrijgen. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Voorst toont de verzoekende partij evenmin aan dat het ook bijzonder moeilijk is voor haar om in haar land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)) en of haar partner haar al daar niet kan vergezellen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden als bepaald in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet volstaat eveneens om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 december 2009 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN